

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2009. év június hó 25. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A jelentős kárt okozó csalás büntettének kísérlete miatt folyamatban volt büntetőügyben az **V. r.** terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Veszprémi Városi Bíróság 13.B.216/2005/56. számú ítéletét és a Veszprém Megyei Bíróság 1.Bf.544/2007/7. számú ítéletét az **V. r.** terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I. A Veszprémi Városi Bíróság a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a 2007. április hó 10. napján kihirdetett 13.B.216/2005/56. számú ítéletével az **V. r.** terheltet bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett, jelentős kárt okozó csalás büntettének kísérletében. Ezért őt - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - 2 év börtönre ítélte.

A megállapított tényállás szerint az 1970-ben született **V. r.** terhelt 8 általánost végzett, szakképzetlen, nőtlen, sofőrként dolgozik, büntetett.

I. r. terhelt a **W. Bt.** keretében ruházati- és textilkereskedést üzemeltetett. 1997. márciusában anyagi problémái miatt elhatározta, hogy önbetörést, és annak ürügyével biztosítási csalást követ el.

Március második felében megkérte III. r. terheltet és N. I.-t, hogy törjenek be a kereskedésébe annak érdekében, hogy a biztosító felé nagy összegű kárról tehessen bejelentést. Azt is közölte velük, hogy az üzletből elvitt árukat saját maguk részére megtarthatják a színlelt betörés végrehajtása fejében.

III. r. terhelt kulcsot kért az üzlethez mondván, hogy egy ismerőse kulccsal hajlandó lesz a színlelt betörést végrehajtani, ezért az I. r. terhelt az üzlet hátsó bejárati ajtajának kulcsait is átadta III. r. terheltnek.

III. r. terhelt, L. B. és az V. r. terhelt 1997. március 25. napja körüli napon, az esti órákban elment az üzlethelyiséghez, a kulcsokkal az üzlet hátsó bejárati ajtaján keresztül oda bementek és körülnéztek annak érdekében, hogy a betörést később gyorsabban és észrevétlenül (illetve III. r. terhelt közreműködése nélkül) végrehajthassák.

L. B. és V. r. terheltek értesültek III. r. terhelttől arról, hogy a színlelt betörésre biztosítási csalás elkövetése miatt van szükség. V. r. terhelt a „terepszemlén” való részvételével a későbbi betöréshez, mint a csalás kísérletét képező eszközcselekmény kivitelezéséhez - a társaival egyetemben segítséget nyújtott I. r. terheltnek.

L. B. terhelt 1997. március 27-én a késő esti órákban gépkocsival a városba ment. Az üzlet hátsó ajtaját a nála lévő kulcsokkal kinyitotta és az üzletből 2,5-3 millió forint értékű ruhaneműt szállított el gépkocsival.

Annak érdekében, hogy a behatolás a felfedezését követően betörésnek látszódjon, L. B. terhelt az üzlet hátsó ajtaján lévő zárszerkezeteket csavarhúzóval megrongálta és az ajtóból egy darabot kiszakított.

A. K. eladó 1997. március 28-án fedezte fel, hogy a raktárban lévő árukészletet feldúlták, és abból hiányzik. Ezt követően észlelte, hogy a betörők a hátsó ajtón keresztül jutottak az üzletbe. Értesítette H. P.-t, aki megjelent az üzletben, majd értesítették a rendőrséget is.

A. K. a rendőrségi helyszíni szemle során az általa március 25-én készített leltárt figyelembe véve a kár összegét 5.100.000 forintban jelölte meg, noha a hiányzó áru értéke szerinte is 2.2-3 millió forint volt.

I. r. terhelt kérésére A. K. utóbb „átdolgozta” a leltárt, és a kár összegét 10.866.940 forintban jelölte meg.

A C. Biztosító a kárbejelentést követően vizsgálatot rendelt el annak érdekében, hogy tisztázza, valóban eltulajdonították-e a megjelölt összegű árukészletet, illetve keletkeztetett-e ilyen összegű kár.

A nyomozás során megállapítást nyert, hogy I. r. terhelt a biztosítási csaláson keresztül akart 10.866.940 forint összeghez jutni, s ennek érdekében ő maga szervezte meg bűntársaival együtt az önbetörést.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a március 25-e körüli helyszínbemjáráson résztvevő III. r. és V. r. terhelt a csalás tényállási elemét képező megtévesztő magatartásnak egyaránt tudatában volt.

Az egyébként nem büntetendő önbetörés a csalás kísérletének az eszközcselekménye volt. A betörést megelőző terepszemlén a III. és V. r. terhelt nem csak az önbetörés feltételeit biztosították, hanem azzal, hogy bementek kulccsal a helyszínre és szétnéztek, a csalás kísérlete eszközcselekményének minősülő önbetörést megkezdték akkor is, ha azt a terepszemlén értelemszerűen nem is fejezték be. Így mindkét terhelt célzata kiterjedt a biztosítót megtévesztő magatartásra, hiszen tudták, hogy miért van szükség az önbetörésre.

Az elsőfokú bíróság a terheltek terepszemlén való részvételét az előkészületen túlmenően a csalás eszközcselekményéhez kapcsolódó bűnsegédi cselekménynek minősítette. Azáltal, hogy a terheltek az épületbe kulccsal be is mentek, felmérték a terepet, azt, hogy mit és milyen módon célszerű elhozni egy későbbi időpontban, már mindenképpen a lopás kísérletének minősül, vagyis megkezdték a csalás eszközcselekményének megvalósítását, és azt L. B. egy másik időpontban bizonyíthatóan be is fejezte.

A terheltek tehát segítséget nyújtottak a csalás egyébként nem büntethető eszközcselekményéhez és ezáltal a csalás kísérletének a megvalósításához azzal, hogy az elvétel megvalósulásához nélkülözhetetlen idegen dolgot tároló üzlethelyiségbe bejutottak, L. B.-t elvitték az üzletbe, oda maguk is bementek, belülről is megmutatták és segítettek abban, hogy a későbbiekben célirányosan, ezáltal gyorsan elvihetők legyenek a kinézett árucikkek.

Az V. r. terhelt az áru Budapestre juttatásában is közreműködött, amely további segítségnyújtást takar, hiszen pont arra tekintettel vállalták el I. r. terhelt felkérését, hogy az üzlet árukészletéből részesednek. E cselekmény nélkül nem lett volna ok a biztosító felé kárbejelentést eszközölni.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján V. r. terhelt cselekményét bűnsegédként elkövetett, a Btk. 318. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, az (5) bekezdésének a) pontja szerint minősülő és büntetendő jelentős kárt okozó csalás büntette kísérletének minősítette.

A felmentésre irányuló védelmi fellebbezések folytán másodfokon eljáró Veszprém Megyei Bíróság a 2007. október hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozott 1.Bf.544/2007/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetés kiszabására vonatkozó részében megváltoztatta. Az V. r. terheltet 300 napi tétel (400 forint egy napi tétel összegű), összesen 120.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az V. r. terhelte vonatkozó részében helybenhagyta.

A megyei bíróság az elsőfokú bíróság jogi okfejtésével maradéktalanul egyetértett. Továbbmenőleg utalt arra, hogy a bűnsegéd cselekménye időben megelőzheti a tettes magatartását. A tettesi alapcselekményt megelőzően kifejtett részesi cselekmény azonban csak azzal a feltétellel és attól az időponttól kezdve válik bűnsegéllyé, ha és amikor a tettesi cselekmény kísérleti szakba lép. A bűnsegédnek tudnia kell a tettesi szándékról és ennek ismeretében, a tétessel szándékegységben segíti elő a tettesi cselekmény sikerét.

Az V. r. terhelt bűnsegédi magatartása időben megelőzte a tettesi alapcselekményt, amely valóban eljutott a kísérleti szakig és a terhelt tudott a tettes csalási szándékáról. Tudta továbbá, hogy azzal a cselekménnyel, amelyhez segítséget nyújt, kárt is okozhatnak. Eziránt közömbös maradt.

II. A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen az V. r. terhelt védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) és b) és c) pontjára hivatkozással.

Az indítvány szerint a megismételt eljárásban a III. r. terhelt védelmét olyan védő látta el, aki az alapeljárásban az I. r. terhelt védője volt. Márpedig az I. és a III. r. terhelt között érdekellentét állt fenn. A bíróság ezzel megszegte a Be. 44. §-ának (4) bekezdésében és a Be. 375. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezést.

Az indítványban a védő utalt arra, hogy a vád nem felelt meg a Be. 2. §-ának (2) bekezdésében foglalt feltételeknek, anélkül azonban, hogy annak indokait is előadta volna.

Végül a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjára is utalt, a konkrét anyagi jogszabálysértéseket azonban nem jelölte meg.

A védő mindezek alapján a marasztaló első- és másodfokú döntés hatályon kívül helyezését és új eljárás elrendelését indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség a Bf.355/2009 számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben nem jogosulttól származó indítványnak, részben alaptalannak találta.

Álláspontja szerint felülvizsgálati indítványában a védő - tartalmilag - a Be. 373. §-a (1) bekezdésének II/d) pontjára hivatkozással sérelmezte, hogy III. r. terhelt védelmét a megismételt eljárásban az a védő látta el, aki az alapeljárásban az I. r. terhelt védőjének helyetteseként is eljárta. A Be. 417. §-a (1) bekezdésének II/c) pontja szerint azonban a védő csak a védenre javára élhet a rendkívüli jogorvoslat lehetőségével. Az indítvány a Be. 44. §-ának (4) bekezdésében írt, a védő kizárásához vezető érdekellentét fennállására csak az I. r. és III. r. terheltek kapcsolatában hivatkozott. Az V. r. terhelt védője más terhelt védelmét nem látta el, érdekellentét miatti összeférhetetlenség esetében fel sem merülhet.

A vádirat a Be. 217. §-ában írt követelményeknek maradéktalanul megfelel. A vád tárgyává tett cselekmény pontos körülírására vonatkozó eljárásjogi követelményeket az V. r. terhelthez vonatkozó részében is tartalmazza.

Az anyagi jogi törvénysértésre és a törvénysértő minősítésre hivatkozás sem alapos. A jogerős határozat helytállóan hivatkozik arra, hogy az önbetörés előkészítő eseményeiben (az üzlethelyiség felkeresése, kulcs biztosítása, az árukészlet és a helyi viszonyok megtekintése, az időpont egyeztetése) V. r. terhelt magatartása csalási bűnsegeként értékelendő. Az ítélet tényként állapította meg, hogy V. r. terhelt tisztában volt azzal, hogy a színlelt betörésre a biztosítási csalás elkövetése érdekében volt szükség.

Miután hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés sem merült fel, ezért a Legfőbb Ügyészség azt indítványozta, hogy a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatot az V. r. terhelthez vonatkozó részében hatályában tartsa fenn.

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 420. §-ának (1) bekezdése és a Be. 424. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a védő a felülvizsgálati indítványt fenntartotta és részletesen indokolta.

Előadta, hogy a védelemhez való jog alkotmányos alapjog, a jogállamiság egyik alappillére. Segíthet abban, hogy az alsó fokú bíróságok tiszteletben tartsák az alapvető szabályokat. Ha a

bíróságok nem nyújtanak a terheltnek megfelelő jogvédelmet, akkor nem teljesítik alkotmányos kötelezettségüket.

A védő hiába sérelmezte a Veszprémi Városi Bíróság eljárását a kizárás iránti kérelmében, elfogultsági kifogása nem vezetett eredményre. Jól tükrözi utólag is a Veszprémi Városi Bíróság elfogultságát, hogy amíg tettes I. r. terheltet 1 év felfüggesztett börtönre ítélték jogerősen, addig a bűnsegéd V. r. terheltet ennek a kétszeresére, 2 év felfüggesztett börtönre.

Az első eljárásban meghozott és jogerőre emelkedett döntés szerint betöréses lopás nem történt. E jogerős ítéleti megállapítás mindenkire, így az ügyészre is kötelező. Az ügyészség ennek ellenére - a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban - továbbra is betöréses lopás miatt tartotta fenn a vádat a III. és V. r. terhelttel szemben, és azt csak a perbeszédében módosította bűnsegédként elkövetett csalásra. Ezért volt törvénysértő a vád. Az ügyészség egyébként a törvénysértés tényét nem is vitatta, csak azt mondta, hogy az a terhelt büntetőjogi felelősségre vonása körében nem releváns.

A Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti anyagi jogi szabálysértés azért valósult meg, mert a csalás kísérlete akkor kezdődött, amikor a biztosító felé a bejelentés megtörtént. Az önbetörés csupán előkészületi magatartás volt, mert a tettesi cselekmény feltételeinek a biztosítását szolgálta. A csalás előkészülete pedig nem büntetendő.

A bűnsegélykénti minősítéshez azt kellett volna megállapítani, hogy az V. r. terhelt cselekménye a tettes cselekményének a segítésére irányult. Az V. r. terhelt magatartása azonban oly távoli volt a később végrehajtott tettesi cselekménytől, hogy szándékegységről az I. r. és az V. r. terhelt között nem is lehet beszélni. Az ő szándéka csak arra terjedt ki, hogy a boltban megjelenjen, tovább már nem.

Abban az esetben pedig, ha a bíróság mégis azt állapítaná meg, hogy szándéka a tettes cselekményére is kiterjedt, akkor - önkéntes elállására figyelemmel - javára a Btk. 22. §-ának i) pontja szerinti büntethetőséget kizáró ok valósult meg. Azt követően ugyanis, hogy március 25. napja körül az üzletben egyszer megjelent, már semmilyen kapcsolatot nem tartott a többi elkövetővel.

Mindezek folytán a terhelt bűnösségének kimondására - a védő szerint - a büntető anyagi jog szabályainak a megsértésével került sor.

A legfőbb ügyész képviselője a tárgyaláson az átiratában foglaltakat fenntartotta, és a marasztaló jogerős döntés hatályában fenntartását indítványozta.

III. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) és c) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt egyéb eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423. § (4)-(5) bek.] bírálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt alaptalannak, a Legfőbb Ügyészség nyilatkozatát alaposnak találta.

a)

A védő indítványa szerint a megismételt eljárásban - a felülvizsgálati indítvánnyal egyébként nem érintett - III. r. terhelt védelmében a törvény értelmében kizárt védő járt el, és ez a Be. 375. §-ának (1) bekezdésében meghatározott eljárási szabálysértést eredményezett.

A Legfelsőbb Bíróság e védői indítvány kapcsán mindenekelőtt arra utal, hogy a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján felülvizsgálatnak kizárólag az ott felsorolt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező (ún. abszolút) eljárási szabálysértések okából van helye. A védő azonban ilyen eljárási szabálysértésre nem hivatkozott. Maga is a Be. 375. §-ának (1) bekezdésében megjelölt eljárási szabálysértésre utalt, ez okból azonban a felülvizsgálatnak nincs helye. Ennél fogva már annak sincs jelentősége, hogy a védő által hivatkozott - a Be. 44. §-ának (4) bekezdésében foglalt - eljárási szabály megszegésének a lehetősége egyébként is csak azonos büntetőeljárásban merülhet fel, és a megismételt eljárásban a III. r. terhelt védője más terhelt védelmét nem látta el.

b)

A védő szerint az V. r. terhelttel szemben emelt vád azért volt törvénysértő, mert a bíróság korábban - más terheltek kapcsán - már jogerősen megállapította, hogy betöréses lopás nem történt. Az ügyész a jogerős ítélet ellenére vádolta őt lopással, és csak a perbeszédében előterjesztett végindítványában módosította azt a csaláshoz nyújtott bűnsegélynek.

A Legfelsőbb Bíróság a törvényes vád hiányára alapozott felülvizsgálati indítvány kapcsán mindenekelőtt arra utal, hogy ezen a címen felülvizsgálatnak - a Be. 11. §-ának (1) bekezdésébe foglalt (a büntetőeljárásról szóló törvény hatályára vonatkozó) rendelkezés alapján - csak a törvényes vádra és hiányának

jogkövetkezményeire vonatkozó rendelkezések 2006. július hó 1. napján történt hatályba lépése után benyújtott vádiratok (vádindítványok) vonatkozásában lehet helye, és az V. r. terhelttel szemben a vádemelésre ezt megelőzően került sor.

E formai érv mellett azonban utal arra is, hogy a vádirati tényállás téves minősítése - amely a bíróságot amúgy sem köti - a vád törvényességét egyébként sem érinti.

A védő felülvizsgálati indítványa tehát mind a III. r. terhelt védőjének eljárását, mind pedig a törvényes vád hiányát sérelmező részében a törvényben kizárt.

c)

A Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint felülvizsgálatnak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye, ha a terhelt felmentésére vagy az eljárás megszüntetésére, illetve a terhelt bűnösségének megállapítására, továbbá kényszergyógykezelésének elrendelésére a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor. Erre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az V. r. terhelt védőjének felülvizsgálati indítványát érdemben bírálta el.

Abból indult ki, hogy a Be. 423. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel, a felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz kötöttség érvényesül, s ezért a kötelezően irányadó jogerős ítéleti tényállás alapul vételével kell és lehet állást foglalni a rendkívüli jogorvoslat tárgyában.

Az irányadó tényállás szerint L. B. terhelt segítséget nyújtott a tettes I. r. terheltnek a biztosítási csalás elkövetéséhez azzal, hogy a betörés látszatát keltő magatartást tanúsított. Ez volt az a „biztosítási esemény”, amelynek ürügyével az I. r. terhelt a megtévesztő bejelentését megtette.

A Btk. 318. §-ának (1) bekezdése értelmében csalást követ el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt, vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz.

A csalás elkövetési magatartása a felülvizsgálat alapjául szolgáló ügyben tévedésbe ejtéssel, mint aktív magatartással valósult meg azáltal, hogy az I. r. terhelt tettes tudva, valótlán tartalmú bejelentést tett valójában meg nem történt biztosítási eseményről.

Ehhez a tényállásszerű elkövetési magatartáshoz nyújtott fizikai segítséget L. B. a betörés látszatát keltő magatartás tanúsításával. Az I. r. terhelt tettesi cselekményéhez L. B. bűnsegédként járult hozzá.

A felülvizsgálattal érintett V. r. terhelt - az irányadó tényállás szerint - közvetlenül nem az I. r. terhelt tettes cselekményét mozdította elő, és cselekménye nem is kapcsolódott közvetlenül az ő elkövetési magatartásához. Az V. r. terhelt a bűnsegédként eljáró L. B. cselekményét segítette. A jogerős ítéletben megállapított tényállás szerint azért ment el az 1997. március 25-e körüli napon, az esti órákban L. B.-vel az üzlethelyiséghez, azért ment be oda a kulcsokkal a hátsó bejárati ajtaján keresztül, és annak érdekében néztek ott együtt körül, hogy a betörés látszatát keltő magatartását a bűnsegéd utóbb gyorsabban, hatékonyabban és észrevétlenül hajthassa végre. Az V. r. terhelt tehát valójában a bűnsegéd tevékenységét mozdította elő, őt segítette a bűnsegédi magatartása végrehajtásában.

A Btk. 21. §-ának (2) bekezdése szerint bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez szándékosan segítséget nyújt.

A bűnsegéd bűnsegéde az ún. közvetett bűnsegéd. Az elmélet és a gyakorlat egységes abban, hogy az ún. közvetett bűnsegélyre is bűnsegélyre irányadó rendelkezéseket kell alkalmazni, amennyiben a bűnsegély feltételei egyébként az ő cselekménye tekintetében is maradéktalanul megállapíthatóak.

A bűnsegély - mint minden részesi cselekmény - járulékos jellegű elkövetői alakzat. A járulékoság követelménye azt jelenti, hogy tettesi alapcselekmény nélkül önálló részesség nem létezik. A tettesi alapcselekmény szükségességéből három követelmény is fakad, nevezetesen, hogy (1) az elkövetéskor büntetőjogi felelősséggel tartozó tettesnek (2) a Btk. Különös Részében meghatározott szándékos bűncselekményt (3) legalább a kísérlet szakaszába kell juttatnia.

A bűnsegély lényege, hogy a bűnsegéd előmozdítja, elősegíti a bűncselekmény törvényi tényállásának a más által történő megvalósítást. Bűnsegédi magatartásnak minősülhet minden olyan tevékenység, amely önmagában előkészület lenne. Alkalmas lehet a bűnsegély megállapítására minden olyan segítségnyújtás, amely a tettes cselekményét előmozdítja. Hasonlóan irányadó mindez akkor is, ha a bűnsegéd közvetlenül nem a tettes, hanem a bűnsegéd cselekményét segíti, és azon keresztül mozdítja elő a tettesi cselekmény végrehajtását.

Az V. r. terhelt a „terepszemlén” való részvételével közvetlenül L. B. bűnsegéd betörést színlelő cselekményét, közvetett módon azonban az I. r. terhelt tettesi cselekményét mozdította elő. Mindezt annak tudatában tette, hogy ezzel segíti az I. r. terheltet a biztosítási csalás elkövetésében. A tényállás szerint ugyanis L. B. és V. r. terheltek értesültek III. r. terhelttől arról, hogy a színlelt betörésre biztosítási csalás elkövetése érdekében van szükség.

Végül pedig az is megállapítható, hogy a tettes a cselekménye kísérleti szakaszába jutott, következésképpen - a fizikai segítségnyújtásra figyelemmel - V. r. terhelt bűnsegédi közreműködését az anyagi jogszabályok megsértése nélkül állapították meg a bíróságok.

A Legfelsőbb Bíróság végül azt állapította meg, hogy a védő a nyilvános ülésen előterjesztett indítványában tévesen hivatkozott az önkéntes elállásra, mint - valójában - büntethetőséget megszüntető okra.

A Btk. 17. §-ának (3) bekezdése valóban úgy rendelkezik, hogy nem büntethető kísérlet miatt, akinek önkéntes elállása folytán marad el a bűncselekmény befejezése, továbbá az sem, aki az eredmény bekövetkezését önként elhárítja. Az önkéntes elállásra azonban - szemben a jogerős ítéletben megállapított tényállással - csak ún. nem teljes (befejezetlen) kísérlet esetén van lehetőség, amikor tehát a tettes a maga részéről még nem tett meg mindent a bűncselekmény befejezése érdekében.

Az V. r. terhelt az elkövetési magatartását már azt megelőzően kifejtette, hogy az I. r. terhelt a tettesi cselekményét megkezdte volna, ezért esetében valójában az előkészülettől önkéntes visszalépés [Btk. 18. §-ának (2) bekezdése] merülhetett volna fel elvi lehetőségként.

E körben a Legfelsőbb Bíróság mindenekelőtt azt hangsúlyozza, hogy az önkéntes visszalépés megállapítását megalapozó tényeket a tényállás egyáltalán nem tartalmaz. A tényállás szerint az V. r. terhelt azt teljesítette, amire vállalkozott. Miután több feladatot nem kapott, így nem is volt további teendője, következésképpen nem is volt mitől elállnia.

Mindezekre figyelemmel az eljáró bíróságok az irányadó tényállásból helyesen következtettek arra, hogy V. r. terhelt büntetőjogi felelősségre vonására a Btk. 21. §-ának (2) bekezdése szerinti bűnsegédként elkövetett, a Btk. 318. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, az (5) bekezdésének a) pontja szerint minősülő és büntetendő jelentős kárt okozó csalás bűntettében a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése nélkül került sor.

A Legfelsőbb Bíróság mindezek alapján - miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyet, s a megtámadott határozatokat - a Be. 426. §-a alapján - a hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Legfelsőbb Bíróság mellőzheti.

Budapest, 2009. június hó 25. napján.

*Dr. Schäfer Annamária s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Gábor s.k.
előadó bíró, Dr. Csere Katalin s.k. bíró*

A kiadmány hiteléül:

*tisztviselő
Bné*